

Pappi, lukkari, talonpoika, kuppari ...

... maanviljelijä, kauppias, poliisi, myyntijohtaja, talk shown tuottaja, mediasuunnittelija. Ei tullut sukuumme pappia eikä lukkaria eikä muitakaan otsikon ammatin harjoittajia, mutta listalta löytyy mm. maanviljelijä, poliisi ja lastentarhanopettaja.

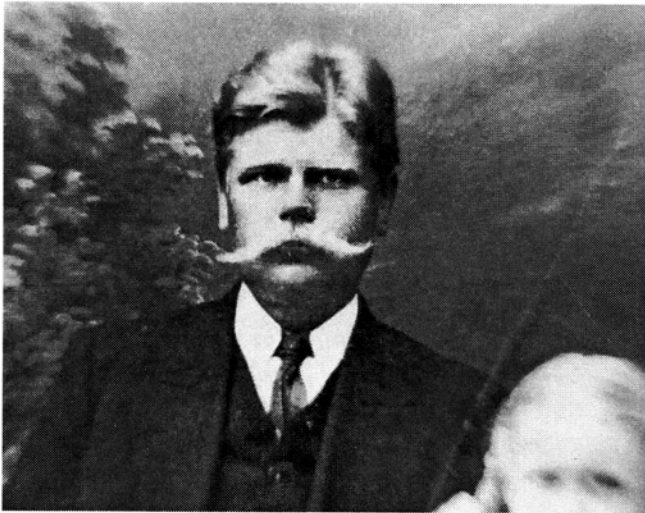

Kuvassa Johannes Vilho Paavolainen keskellä oman hevosensa selässä. Oikealla on hänen isänsä Mikko Paavolainen, vasemmalla joku tuttava. Kuva lienee otettu 1917-1920 paikkeilla.

Minkälaisia ammatteja suvustani löytyy? Kuinka moni on seurannut vanhempiensa jalanjalkia? Mielenkiintoinen historian alue, josta päätin ottaa hieman selvää.

Vaarini isoisä Antti Paavolainen (T18) oli maanviljelijä Kivennavalla Vuottaan kylässä ja viljeli Suur-Kultalan tilalla. Hänellä oli viisi poikaa (Juho, Mikko, Matti, Antti ja Adam), joista tilanhoitoa jäi jatkaa Juho Paavolainen, jonka poika Eino olikin tilan viimeinen isäntä ennen kuin Kivennapa vallattiin. Suur-Kultalan tilalle asumaan jäi myös veljesarjan poikamies Adam. Antti suuntautui kirjapainoalalle ja veljeksistä kaksi valitsivat kauppiaanuran. Toinen kauppiasta oli vaarini isä Mikko Paavolainen (T37). Hän osti karjaa ja vaarini kertoi-

kin, että heillä oli aina paljon eläimiä. Tuohon aikaan hänellä oli jopa oma hevonen, jolla pääsi mukavasti tutkimaan hiukan laajempiakin alueita. Eläimistä kaupiteltiin kaikki myytäväksi kelpaava: talja, sisäelimet, liha jne. Mikko-vaijalla oli lihakauppa Viipurin kauppahallissa. Neljä vuotta sitten Suku-seuran Kivennavan reissulla meillä oli isäni kanssa tarkoituksena käydä katsomassa, miltä kauppahalli näyttää ja koettaa arvella, missä Mikko-vaija lihakauppaansa oli pitänyt. Mutta kova helle ja sen mukanaan tuomat ”hajuhaitat” saivat aikaan sen, että en saanut itseäni ikinä sisälle kauppahalliin. Suur-Kultalan pihalla sentään kävimme katsomassa millaisia maita esi-isämme olivat aikoinaan viljelleet.

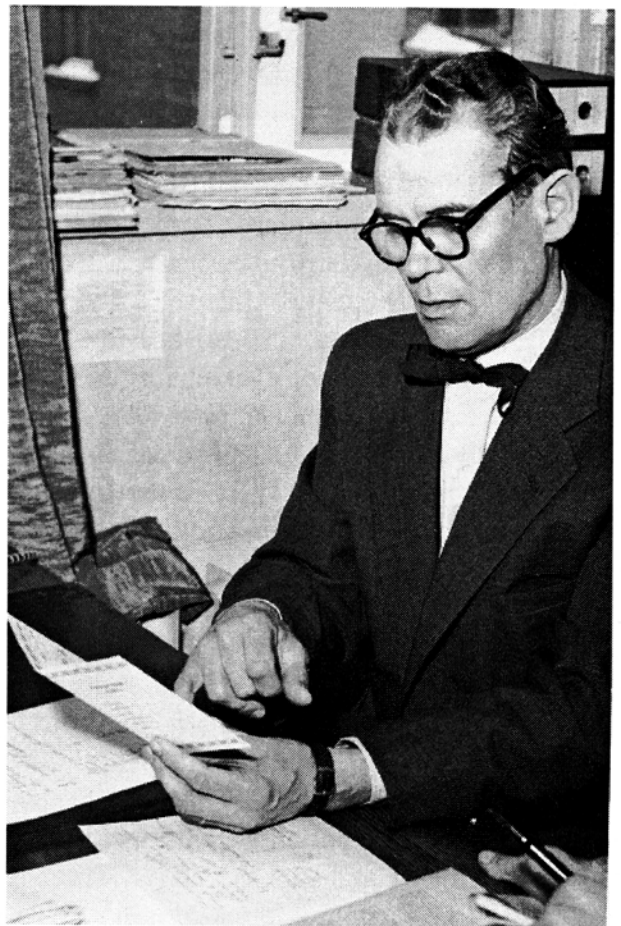
Mikko Paavolainen noin vuonna 1914.

Vaarini Johannes Paavolainen (T62) ei seurannut isänsä jalanjalkia vaan hänestä tuli poliisi. Uransa hän aloitti Viipurin poliisilaitoksella ja jatkoi sitä Tampereen poliisilaitoksella, josta jäi eläkkeelle Rikososaston apulaisjohtajan virasta. Mummoni piti ajan tavan mukaan huolta kodista ja lapsista, mutta lasten kasvettua siirtyi hänkin työelämään. Hän työskenteli myyjänä Tampellan vaatekaupassa ja myöhemmin 1960-luvulla mummoni toimi hetken aikaa myös liikkeenharjoittajana omistaessaan ns. lyhyttavaraliikkeen (kankaita, nappeja, lankoja, nauhoja jne.) Tampereen Kalevassa. Voin kuvitella mummoni olleen loistava myyjä ja puodinpitäjä. Hän oli aina iloinen, kohtelias sekä erittäin tyylikäs, ja hän jaksoi aina jutella erilaisten ihmisten kanssa. Lisäksi hänellä oli harvinaisen pitkä pinna, joka on perusedellytys missä tahansa palveluammattissa.

Minkälainen ihminen on sitten rikospoliisi? Vaarini oli hyvin tarkka ja jämpä ihminen, mutta kuitenkin sydämellinen ja kiltti sekä äärimmäisen rehellinen. Joka kevät kiikutin kiltisti vaarille näytettäväksi todistukseni ja muistan kuinka joka kevät sain kuulla kuinka tärkeää on opetella matematiikka hyvin. Ja se tietenkään ei ollut vahvin aineeni. Olen syntynyt vuonna 1975 ja vaarini oli jo eläkkeellä tuolloin, joten en ikinä ”nähtynyt” häntä poliisina. Mutta muistan, että oli jotenkin äärimmäisen jännittävää että vaarini oli ollut ratkomassa ihan oikeita rikoksia. Poliisin univormua vaarini päällä ei juuri nähty, sillä hänen työnsä tapahtui pitkälti toimistossa pöydän ääressä. Paremmat muistot tästä tietenkin ovat isälläni ja tädeillääni, jotka muistelevat nykyään

hymyillen hetkiä, kun vaari oli juuri tullut töistä ja puhelin alkoi piristä. Lapset kuuntelivat hiiren hiljaa oven takana, kun tiedotusvälineet soittivat vaarilleni kotiin ja kysyivät, mitä painamisen arvoista päivän aikana oli lähialueilla tapahtunut. Ja ainahan jotain Tampereen kokoisessa kaupungissa oli sattunut. Ehkä tämä jokapäiväinen ikävien uutisten ja onnettomuuksien kuuleminen oli vaikuttanut siihen, että isäni ja tätini näkevät vaaroja piilemässä joka nurkan takana.

Mitä sitten tuli näistä kolmesta poliisin lapsesta? Vanhempi tätini Outi on lastentarhanopettaja. Hän opiskeli Helsingissä ja palasi sitten Tampereelle ja on nyt jo jäänyt eläkkeelle. Outi ehti työskennellä lasten parissa lähes 30 vuotta ja niinä vuosina on puettu lasten päälle varmoin ottein kurahousut jos toisetkin, ja on siinä ajassa varmasta muutama satukin luettu.

Isämme Johannes V. Paavolainen työpöytänsä ääressä Tampereen poliisilaitoksella. Hän oli rikososaston apulaispäällikkö.

Kuvassa vasemmalla Outi Eskola o.s. Paavolainen (Johannes Paavolaisen tytär) työnsä parissa: tällä kerralla "pellenä" vappubileissä lastentarhassa Tampereella. Outi toimi lastentarhanopettajana Tampereen kaupungin Marian lastentarhassa. Hän jäi eläkkeelle 1998.

Isäni nuorempi isosisko Riitta toimi pankkivirkailijana Tampereella ja jostain syystä minulla oli pienenä sellainen käsitys, että hän laskeskelee rahoja pitkin päivää kuin Roope Ankka ... tosin en tainnut ymmärtää, että ei pankeissa kuitenkaan holvikaupalla sitä rahaa ollut.

Isäni on ilmeisesti ainoana lähisuvustamme saanut jonkin verran kauppamiehen verta suoniinsa Mikko-vaijan perintönä. Hän toimi erilaisissa myyntitehtävissä 30 vuotta, joista viimeiset 15 vuotta MTV3:lla myyntijohtajana. Työ oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta kuten "kaupparatsun" työ aina, myös kiireistä ja kuluttavaa. Nyt viettäessään vapaaherran päiviä en usko, että hän kaipaa takaisin oravanpyörään, mutta paljon hienoja muistoja ja ainutlaatuisia kokemuksia on matkan varrelta varmasti kertynyt.

Ketä sitten ovat Talk Show -ohjelman tuottaja Paavolainen ja mediasuunnittelija Paavolainen? Ainakin ne kuulostavat kovin erilaisilta kuin esimerkiksi Lihakauppias Paavolainen tai Poliisi Paavolainen. Veljeni Petri toimii tuottajana ja käsikirjoittajana tuotantoyhtiössä. Tällä hetkellä hänen aikansa kuluu Ylen 2:lla perjantai-iltaisina pyörivän keskusteluohjelman Harakanpesä parissa. Työ on hektistä, koska keskusteluohjelma on aina myös ajankohtaisohjelma. Ei voida päättää puolta vuotta aikaisemmin, että kuuden kuukauden kuluttua ihmiset ovat kiinnostuneita tästä aiheesta. Haastetta tuo myös se, miten saada juuri tämän viikon kiin-

nostavat ihmiset nauhoituksiin perjantai-iltapäivänä ja vielä kaiken lisäksi Tampereelle. Mikä kiinnostaa, mille nyt nauretaan, mikä koskettaa, mikä asia on paras jättää käsittelemättä ja milloin on aika jättää loppuun kalutut aiheet? Siinä muutamia kysymyksiä, joita veljeni päässään pyörittelee. Petri on myös käsikirjoittanut joitakin tv-dokumentteja ja muun muassa Ylellä pyörivän ns. 5 minuutin täyteohjelman "Sata sanaa", jossa Esko Salminen kertoo viidessä minuutissa jonkun suomalaisen sanan etymologian eli sanan syntyhistorian ja sen erilaiset merkitykset sekä käytön eri aikoina.

Jokainen on varmasti joskus törmännyt Ystäväni kirjaan, johon kerätään ystävien tietoja, ajatuksia ja mieltymyksiä. Olen kirjoittanut omaan Ystäväni kirjaan vuonna 1985 kohtaan toiveammattini seuraavan listan: opettaja, sairaanhoitaja, vaatesuunnittelija tai ehkä malli. No ei tullut minusta opettajaa eikä sairaanhoitajaa saati sitten mallia, vaan tuli Yhteiskuntatieteiden maisteri, joka työskentelee tällä hetkellä mediatoimistossa tittelillä mediasuunnittelija. Tehtävääni kuuluu löytää ja analysoida mainostaville asiakkaileni oikea kohderyhmä ja paras mahdollinen kanava heidän viestintä perille saattamiseksi. Eli tavoittaa oikeat ryhmät, oikeaan aikaan, oikeasta paikasta.

Näyttää siltä, että perheemme on ammatillisesti suuntautunut media-alalle. Isäni toimi mediassa myyjänä, veljeni sisällöntuottajana ja minä suunnittelijana mediatoimistossa. Äitini työ taas yhdistää

perheemme vahvasti urheilun pariin ja lajina tietenkin lähes Suomen kansallisurheiluksia kohonnut jääkiekko. Hän on työskennellyt yli 20 vuotta miehisessä maailmassa toimien Tapparän toimistopäällikönä ja ehkä tämän vuoksi meillä ei ole koskaan kotona tarvinnut kysellä Tampereella hyvin tärkeää ja olennaista kysymystä: Ilves vai Tappara?

Pitkän opiskeluajan jälkeen työnteko on ollut mieluisaa ja vaikka työni onkin mielenkiintoista ja haastavaa, en edelleenkään tiedä mikä minusta tulee isona. Mutta eikö sanotakin, että ihmisen elämä on jatkuvaa oppimista eikä koskaan ole liian vanha oppimaan uutta. Saa nähdä mitä teen viiden vuoden kuluttua.

Saka Paavolainen (T630)

LASTENHOITAJA

- Mikä on lastenhoitajan ammattitauti?
- Penikkatauti.

POLIISI

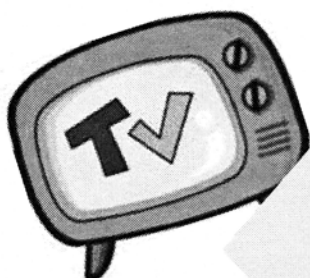
- Miksi poliiseilla on saksit mukanaan?
- Jotta he voisivat leikata rikollisilta pakotien poikki.
- Miksi poliisiasemalla ei ole vessaa?
- Koska poliisit pidättävät.
- Miksi poliisilla on pamppu vasemmassa kädessään?
- Koska asiakas on aina oikeassa.
- Miksi poliisit joutuvat eläkkeelle niin nuorina?
- Heidän pidätyskykynsä heikkenee.
- Miksi poliisit juoksevat niin harvoin?
- Ne tahtovat, että laki kulkee omalla painollaan.

MYYNTIMIES

- Haluatko ostaa hammasharjan? Vain kaksikymmentä euroa!
 - Kaksikymmentä euroa, oletko ihan täysissä järjissäsi? En varmasti osta.
 - Selvä. Haluaisitko maistaa tätä omatekoista suklaata? Se ei maksa mitään.
 - Se sopii kyllä ... Yäk! tämän maistuu ihan hevosenkakaralta!
 - Sitä se onkin. Haluatko ostaa hammasharjan? Vain kaksikymmentä euroa!

Hyvä esimerkki hyvästä myyntimiestaidosta on myyntimies, jonka onnistui myydä lypsykone miehelle, jolla oli vain yksi lehmä. Käsirahaksi hän sai lehmän.

Kun Pihtiputaan mummo digi-tv:n osti

Televisio on hallinnut suomalaisten arkea aina 60-luvulta asti. Sen merkitystä seuraavan päivän keskustelunaiheita määrittävänä kansallisena olohuoneena on vaikea kiistää. Nyt kuitenkin vanhaa tuttua telkkaria ollaan kuoppaamassa uuden uljaan digi-tv:n tieltä. Mistä oikein on kysymys?

Suomalaisen televisioiminnan voi sanoa alkaneen vuodesta 1956. Suurin sykäys koettiin kuitenkin vasta 60-luvulla, kun kalliit televisiolaitteistot vähitellen levisivät koteihin. Payton Placet ja Virginiaiset ratsastivat syrjäisienkin mökkien ja pirttien kammareihin. Seuraava kehitysvaihe koettiin 70- ja 80-luvuilla, jolloin väritelevisio yleistyi ja loihti verkkokalvoillemme räiskyviä kuvia Lasse Virenin kaatumisesta tärisevään Kekkoseen. Eikö kaikki ollut jo ihan hyvin – kuva näkyi ja ääni kuului aina naapuriin asti. Miksi ihmeessä se meidän telkkari täytyy vielä digitalisoida?

Mikä ihmeen digitelevisio?

Otsikon kysymykseen on tietenkin helppo vastata, että se on vastaanotin, joka pystyy vastaanottamaan digitaalisia tv-lähetystyksiä. Sitä ennen on kai kuitenkin hyvä miettiä mitä digitaalisuus oikein tarkoittaa. Käytännössä se tarkoittaa uudenlaista tapaa lähettää ohjelmia ja uudenlaista tapaa vastaanottaa ne sitten kotona. Digitaalisuus tarkoittaa kaiken tiedon purkamista ”tietokonekielelle” nolliksi ja ykkösiksi. Näin saavutetaan korkea tai jopa täydellinen tekninen laatu – kuva ja ääni ovat lähes yhtä hyviä kuin

tallennettaessa. Me tv-ohjelmien tekijät olemme käyttäneet tätä digitaalista tekniikkaa itse ohjelmien tekemisessä jo kauan (puhumattakaan puhelimesta, musiikista tai vaikkapa tämän lehden tekemisestä), mutta nyt puhuttaessa digi-tv:stä tarkoitetaan nimenomaan siirtymistä tähän uudenlaiseen tapaan lähettää ja vastaanottaa ohjelmia.

Millaiset vehkeet siihen tarvitaan?

”Hankittihin meidänkin perheeseen se digi-tv!” Omalla tavalla digi-tv:n hankkimisesta puhuminen on harhaanjohtavaa, sillä uutta televisiota ei kenenkään parin viimeisen presidentin aikana telkkarinsa ostaneen tarvitse hankkia. Vanha väritelkkari kelpaa näiden uusien digitaalisten lähetysten katseluun aivan mainiosti. Ideana on hankkia televisioon sopiva digiboxi, joka vastaanottaa nämä nolliksi ja ykköseksi puretut lähetykset ja välittää ne televisioosi ymmärrettävässä muodossa. Digiboxi on hieman videonauhuria pienempi laatikko, joka laitetaan antennijohdon ja television väliin. Toki tarjolla on myös televisioita, joissa kyseinen digiboxi on sijoitettu television sisälle, mutta itse en ainakaan olisi valmis laittamaan kaikkia munia samaan koriin,

1 Omaa digiboxia valitessasi kannattaa ensin ottaa selville millaisen lähetyjärjestelmän pariin kuulut. Suurin osa suomalaisista kotitalouksista ottaa tv-lähetyksensä maanpäällisen verkon eli antenniverkon kautta. Silloin kotiin tulee hankkia nimenomaan antennilähetyksiä vastaanottava DVB-T-merkinnällä varustettu digiboxi. Jos taas taloutesi kuuluu maan alla kulkevan kaapeliverkon piiriin, silloin digiboxissa tulee lukea DVB-C. Näissä asioissa auttavat boxeja myyvät kodinkoneliikkeet, jotka neuvovat myös asennukseen liittyvissä pulmissa.

vaan valitsen mieluummin ulkoisen ja helposti vaihdettavan digiboxin.

Mitä etuja siitä sitten on?

Digi-tv:ssä on parempi ääni ja kuva kuin vanhassa *analogisessa* televisiossa. Digitaalinen lähetyksikäyttö myös radioaaltojen taajuuksia tehokkaammin. Niin voimme nyt lähettää monta eri kanavaa siinä tilassa missä ennen pystyttiin lähettämään vain yksi. Luonnollisestikaan tästä on hyötyä vain jos kanavien sisältö saadaan sellaiseksi, että suomalaiset haluavat niitä katsoa. Digitaalinen lähetyks on myös vähemmän altis ulkoisille häiriöille kuin nykyinen analoginen. Toisaalta kun ennen tuli häiriöitä, nyt kuva voi kadota kokonaan vähäksi aikaa. Tuttuakin tutumpi hetkinen-teksti ei siis varmastikaan ole menneisyyttä, sillä jokaisessa tekniikassa on omat ongelmansa. Pidemmän päälle digi-tv tarjoaa meille nykyaikaiseen ohjelmantekoon sekä tiedonvälitykseen analogista järjestelmää paremmin sopivan tavan välittää tv-ohjelmia koteihin.

Toki digi-tv:n mukana tulevat myös *laajakuvälähetykset*, mutta ne eivät varsinaisesti liity digitaalisuuteen, vaan nyt vain on päätetty samalla siirtyä 16:9-kuvasuhteeseen, kun kerran tehdään muitakin teknisiä uudistuksia. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, etteikö vanhalla 4:3-kuvasuhteen telkkarilla voisi katsoa uusia 16:9-lähetyksiä. Mutta jos tarkoituksesi on ostaa lähivuosina uusi televisio niin silloin kannattaa ehdottomasti ostaa laajakulmatelevisio, jol-

loin saat enemmän irti näistä laajakulmaan kuvatuista lähetyksistä.

Monelle digi-tv:n katsojalle tärkein uudistus tulevat kuitenkin olemaan erilaiset vuorovaikutteiset palvelut. Esimerkiksi ohjelman tekstityksen voi valita haluamalleen kielelle (lue suomi tai ruotsi). Ohjelmaopas on hyvä apuväline, jolla voi korvata lehtien tv-sivut. Merkittäväntä on kuitenkin se, että digi-tv:llä voi tehdä muutakin kuin vain katsoa ohjelmia. Digitaalinen lähetyks sisältää myös tekstiä, kuvia ja multimediaa. Niinpä tulevaisuuden tv:ssä oletettavasti toimivat myös internet, sähköposti sekä erilaiset vuorovaikutteiset palvelut kuten sähköinen kauppa tai pankkipalvelut.

Lisää uusia kanavia? Entä ne vanhat?

Digi-tv:n etuja ja haittoja ovat tänä keväänä saaneet maistella kiekkofanit, jotka ovat huomanneet kuinka MTV3 siirsi osan otteluista digitaaliselle MTV3+-kanavalle, jonka *maksullisia lähetyksiä* pystyivät seuraamaan vain kyseisen *ohjelmakortin* ostaneet. Purnauksesta huolimatta MTV3 ei itse vähentänyt otteluita ”tavalliselta” kanavaltaan, vaan lisäsi niitä maksulliselle kanavalleen. Niinpä todellisen lätkäfanin oli mahdollista nähdä entistä enemmän otteluita. Vielä katsoja ei kuitenkaan voi valita mitä otteluita hän haluaa katsoa. Tosin siitäkään ei olla enää kovin kaukana. Oulussa on parhaillaan kokeilu,

2 Toinen tärkeä seikka on ostaa omiin tarpeisiin sopiva digiboxi. Digitaaliseen televisioon kehitetään parhaillaan erilaisia interaktiivisia eli vuorovaikutteisia palveluja, jotka aikaisemmin ovat olleet tuttuja lähinnä tietokoneen tai internetin puolelta. Jos kuitenkin on tyytyväinen television nykyisiin palveluihin eli siihen, että kyseisestä laatikosta tulee ulos elävää ääntä ja kuvaa, jotka muuttuvat erilaisiksi kun painaa sohvalla kaukosäätimen nappulaa, ei sinun missään nimessä kannata ostaa kallista vuorovaikutteisia palveluita mahdollistavaa digiboxia. Silloin tavallinen digitaalisten lähetyksien katselemisen mahdollistava ”karvahattumalli” on ehdottomasti järkevin ratkaisu.

jossa paikalliset digi-tv:n katsojat saivat ostaa ohjelmakortin, jolla he näkivät televisiosta kaikki Kärppien vierasottelut. Vähitellen digi-tv tulee tarjoamaan katsojille myös uusia ja aidosti katsojan itse valittavissa olevia vaihtoehtoja.

Eräs yleinen harhaluulo on myös se, että ”vanhat analogiset” kanavat katoaisivat jonnekin. Se ei ole totta – eivät YLE:n kanavat, MTV3 tai Nelonen mitenkään muutu erilaisiksi digitaalisuuden myötä. Ne vain lähetetään kotiin eri tavalla kuin ennen. Sen sijaan kyseiset toimijat (ja muutama muukin yrittäjä) tuo entisten ohella uusia kanavia, jotka tarjoavat entistä kohdistetumpaa ja valikoidumpaa ohjelmaa.

Koska se sitten tapahtuu?

Vanhaa analogista lähetystapaa jatketaan digitaalisen rinnalla aina 31.8.2007 asti, jolloin jokaisella Pihtiputaan mummollakin tulee olla digiboxi. Muuten ruudusta näkyy enää pelkkää lumisadetta. Ateenan olympialaisiin mennessä digiverkon oli tarkoitus näkyä 95 prosentissa Suomea. Aikaa siis vielä on enkä suosittelen kaikkia juoksemaan vaahtosuussa kauppaan ostamaan omaa digiboxia ennen kuin on varma millaisen boxin oikein haluaa. Ja toisaalta – onhan se varmaa, että vuonna 2007 myyntiin tulevat boxit ovat kehittyneempiä ja ennen kaikkea

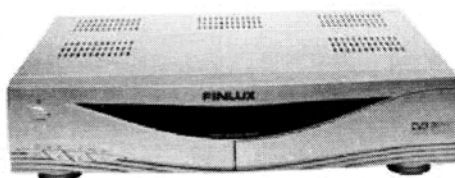
halvempia kuin nykyiset lastentaudeista kärsivät kehitysboxit.

Pähkinänkuoressa voisi sanoa, että ainakin minä näen television digitalisoinnin tärkeänä ja välttämättömänä vaiheen kyseisen median kehitystä. Televisio on ollut pysähtyneisyyden tilassa oikeastaan 70-luvun väritelevision keksimisen jälkeen. Samalla muut mediat ovat kehittyneet ja omaksuneet itseensä televisuaalisia ominaisuuksia. Niinpä on television aika tulla vastaan ja kehittyä omalta osaltaan muiden medioiden suuntaan.

Toisin sanoen kehitys kehittyy ja digitaalisuus korvaa väijäämättä vanhan analogisen tavan lähettää tv-ohjelmia. Ei kuitenkaan hätää, sillä kukaan ei kuitenkaan pakota sinua ostamaan uutta televisiota jos sinulla ei kerta ole siihen tarvetta. Ja ennen kaikkea – televisio pysyy meille kaikille sohvaperunoille samanlaisena passiivisen viihteen ja rentoutumisen alttarina kuin ennenkin. Nyt kuitenkin siihen liitetään mukaan mahdollisuus olla välillä aktiivinenkin ja käyttää vuorovaikutteisia palveluita – ehkä sinäkin maksat pian seuraavan lupamaksun olohuoneesta oman televisiosi pankkipalvelulla?

Pete Paavolainen (T160)

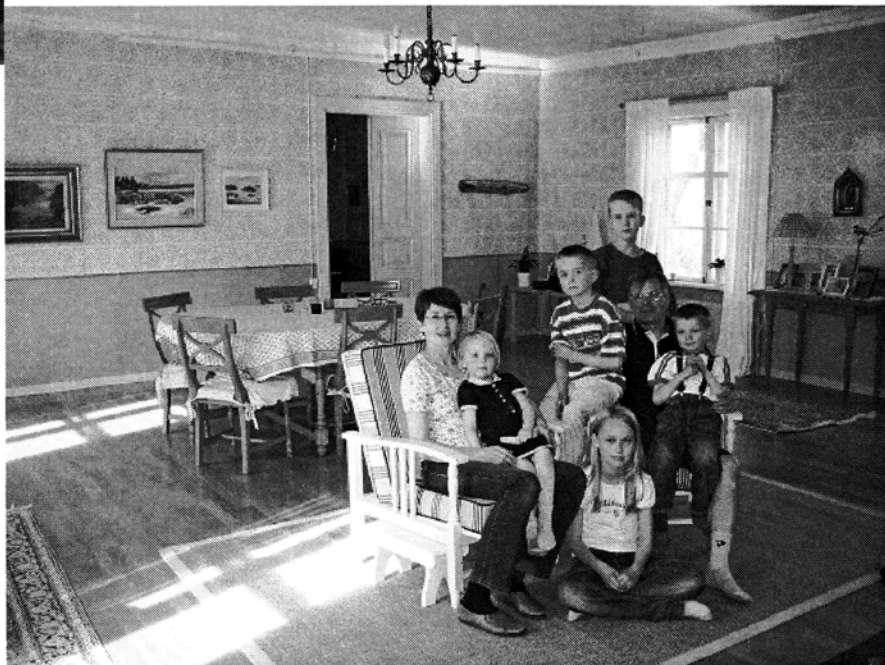
Kirjoittaja on käsikirjoittaja ja tuottaja itsenäisessä tv-tuotantoyhtiössä.

**31.8.2007 MENNESSÄ
DIGIBOXI TULEE OLLA
JOKAISELLA
PIHTIPUTAAN
MUMMOLLAKIN!**

Juhani Paavolaisen perheen loviisalaisidylli

Juhani Paavolainen (T 140) on muuttanut perheineen Loviisaan. He asuvat ja kunnostavat vanhaa historiallista taloa Loviisan keskustassa. Sisällä on tilaa elää, ulkona väljyyttä peleihin ja lasten leikkeihin. Tämä on isä-Juhanin työmaista idyllisin, ainakin toistaiseksi. Puuhaa riittää koko perheelle. Sisäkuvassa vasemmalta äiti-Tarja 45, Elina 4, Jaakko 8, Kaapo 12, isä-Juhani 50, Väinö 6 ja Aino 10.

Silloin ennen ...

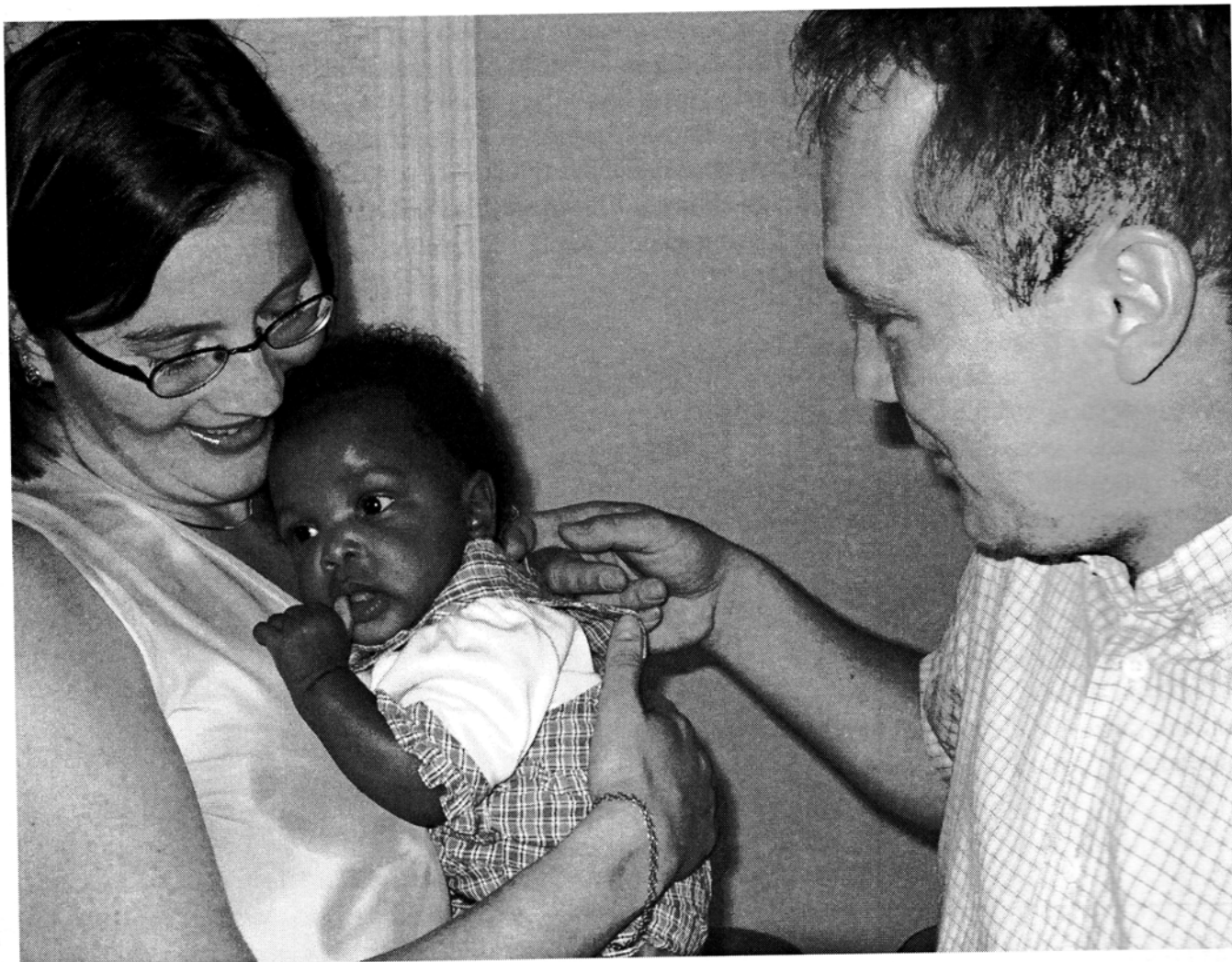

Kari Paavolainen (T557) pieni maitokuski lähdössä viemään täysinäistä tonkkaa lavalle tien varteen. Sieltä kuorma-auto keräili tonkat meijeriin vietäviksi. Vuosi oli 1952 ja Kari 3-vuotias. Alkuhevonen oli syntynyt Kivennavan Tirttulassa ennen talvi- ja jatkosotaa. Kuva on Asikkalan Vesivehmaalta, Koivikon pihalta.

.. ja nyt

Kari nappasi kuvan 16.4.2005 Hauhon Vitsiälästä, Annikki Paavolaisen pihalta. Siinä tämän päivän ”menopelit”, joilla sukuseuran johtokunta saapui kokoukseensa. Olisipa ollut köröttelemistä hevoskyydillä, vaikka kuinka hyvä juoksija olisi valjaissa!

HANNAH- NEITI AFRIKASTA

Perheen adoptioprojekti alkoi keväällä 2002, kun otimme yhteyttä palvelunantajaan. Suomessa on kolme eri palvelunantajaa, joiden kautta kansainvälinen adoptio on mahdollista: Pelastakaa Lapset ry, Interpedia sekä Helsingin kaupungin sosiaali-toimisto. Toiminta eri palvelunantajilla on hyvin samanlaista, adoptiomaissa on jonkin verran eroja. Itse valitsimme palvelunantajaksi Interpedian.

Interpediasta saimme tietopaketin kansainvälisestä adoptiosta. Kävimme myös tapaamassa perhettä, joka jo aikaisemmin oli adoptoinut ulkomailta. Sen jälkeen rekisteröidyimme Interpediaan adoptionhakijaksi.

Pitkä prosessi

Adoptioprosessiin kuului olennaisena osana myös kotiselvityksen tekeminen. Kävimme kahden sosiaalitädin luona useammankin kerran haastateltavana ja he piipahtivat vastavuoroisesti meidän kotonamme suorittamassa tupatarkastuksen. Tehtävä taisi olla sosiaalitädeille vähän kevyempää työntekoa tavan-

omaisen lastensuojelutyön ohessa. Harvemmin ihmisten kelpoisuutta vanhemmiksi syynätään näin tarkoin kuin adoptiota haettaessa!

Prosessin jatkumisen kannalta oli oleellista luvan saaminen adoptiolautakunnalta. Lupa ei hellinnyt ennen kuin lautakunnalle toimitti lääkärin allekirjoittamat vakuuttelut siitä, että hakijat olivat terveitä. Sitten olikin vuorossa ulkomaisen kontaktin valinta sekä hakemusasiakirjojen hankkiminen ja lähettäminen vuoden 2004 tammikuussa ulkomaiselle kontaktille.

Etelä-Afrikasta oli toivottu hakemukseksi vapaa- muotoista englanninkielistä portfolioa, jossa oli tarkoitus kertoa hiukan hakijoiden taustoista, elämästä, harrastuksista ja elämänarvoista. Mukaan portfolioon liitimme runsaasti kuvia, jotta kieltä vähemmän ymmärtävä valitsijakin pystyisi muodostamaan meistä jonkinlaisen mielikuvan.

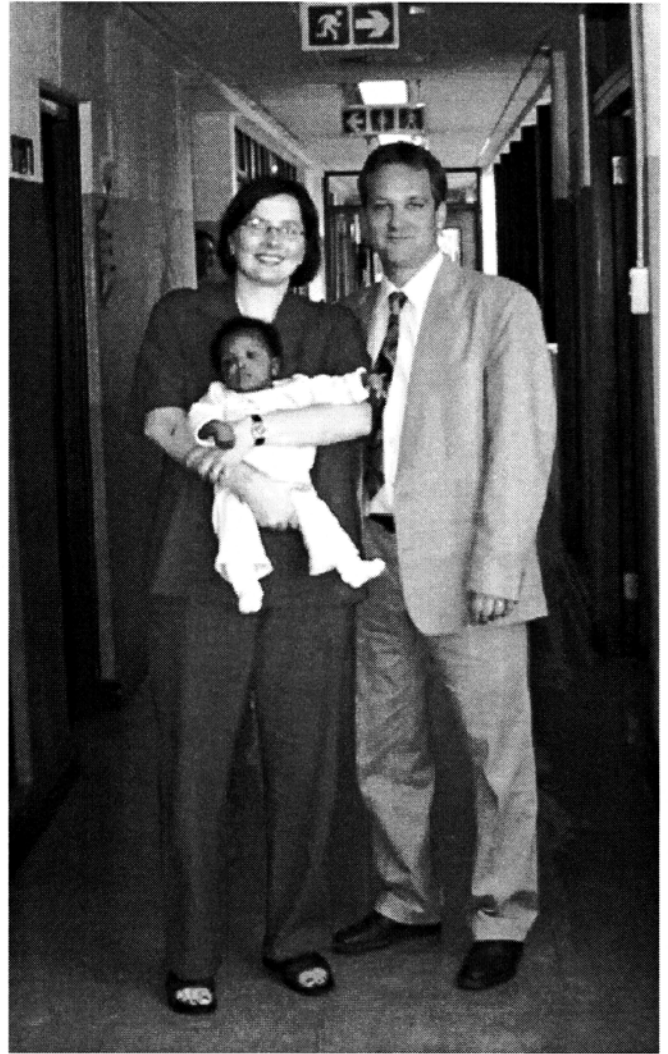
Alkoi pitkältä tuntunut odotus ja sitten lopulta saapui tieto meidän hyväksymisestämme adoption-hakijaksi. Tämän jälkeen odotuksesta tuli ihan konkreettista ja uudesta perheenjäsenestä uskalsi alkaa haaveilla. Vihdoin syksyllä 2004 tuli kauan kaivattu puhelinsoitto, että olimme saaneet pienen tyttövauvan, Hannahin. Vaikka odotusaika olikin ollut pitkä, tapahtui tiedon saannin jälkeen kaikki suorastaan ryminällä: meillä oli vain reilut kaksi viikkoa aikaa ruveta järjestelemään matkaa Etelä-Afrikkaan!

Vastakohtien Etelä-Afrikka

Etelä-Afrikka osoittautui todella hienoksi maaksi. Näin suomalaisittain katsottuna maassa tosin pisti silmään ihmisten kahtiajakautuneisuus, oli valtavan rikkaita ihmisiä, joilla oli kaikkea mitä kuvitella saattaa. Toisaalta siellä oli todella köyhiä ihmisiä, jotka asuivat slummialueilla äärimmäisessä kurjuudessa. Maassa on myös murheellisen paljon hivatunnan saaneita ihmisiä.

Pääosan matkasta, reilusta kahdesta viikosta vietimme Pretoriassa ja Johannesburgissa. Saimme oman tyttömme heti matkan alkuvaiheessa. Adoptiota Etelä-Afrikan päässä hoiti paikallinen adoptiojärjestö, Abba Adoptions. Asiointi sujui moitteettomasti ja kaikki etukäteen sovitut asiat pitivät todellakin paikkansa. Jopa paperiasiat hoituivat erinomaisesti paikallisten viranomaisten kanssa, mikä oli positiivinen yllätys.

Pari viikkoa kului kuin siivillä ihmetellessämme

Kotimatka kohti Suomea alkaa.

Etelä-Afrikan väenpaljoutta, upeaa luontoa ja erilaista kulttuuria. Ja mikä tärkeintä, tutustuessamme pikkuhiljaa pieneen tyttäreemme. Hän tuntui ensi hetkistä lähtien omalta, aurinkoisine hymyineen ja hyväntuulisine nauruineen. Edessä oli vain pitkä lentomatka kohti syksyistä Suomea, uutta kotia ja yhteistä tulevaisuutta.

Hannah on nyt puolivuotias, 5 pvä joulukuuta hänet kastettiin Lahdessa, Joutjärven kirkossa Venla Hannah Nummeliniksi. Hannahin vanhemmat: Jarkko Tapio Nummelin T 604 ja Jalmiina Nummelin o.s. Heikkilä.

Jarkko Tapio Nummelin

Kirjoittajan äiti Inkeri Nummelin o.s. Paavolainen T 594 ja isä Heikki T 601, äidinisä Aulis Johannes T 82, äidin isoisa Johannes Pietarinpoika T 59.

Mietteitä kännykästä

Raitiovaunuihin ilmestyi ihmisiä, jotka ilman näkyvää syytä alkoivat puhua itsekseen, toiset hiljaa lähes kuiskaten, toiset tasaisella normaaliäänellä ja jotkut metelöivät tyypit koko vaunua äänellään kiusaten. Vähitellen ymmärsin, että nämähän olivat kännykän onnellisia omistajia.. Nokian tehtaista toki oli kuultu – ei tosin kännyköistä vaan kumi-saappaiden valmistajana.

Kuinka ihminen ilkeää puhella asioistaan kaikkien kuullen? – tuumailin. Yritin tarkkailla mitää kivaa tuokin nyt sitten sanoo... *"Moi...juu...niin olen...en tietenkään...kyllä kai...oli niin...eri kivaa ... mä olen tässä Klaus Kurjen kohdalla...noin kymmenen minuuttia... moi...zau...tai kuule vielä..."* Tuliko siitä hullua hurskaammaksi. Lasten lelu koko härveli. Mahtoi olla maffia saada olla äänessä kaikkien kuullen...

Olin vakaasti päättänyt olla hankkimatta kännykkää. Mokoma lelu... kun lankapuhelimia riittää ja kun ne lisäksi olivat niin tyylikkäitä ja helppoja käyttää. Isot hyvät näppäimet ja kaikki.

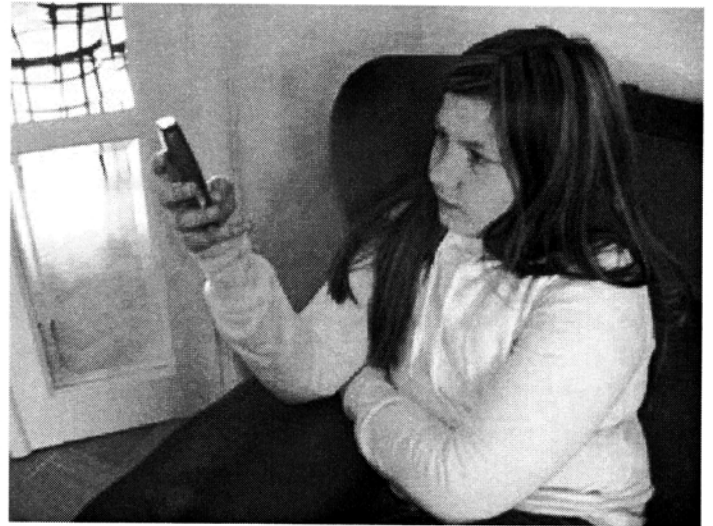
Eräänä päivänä poikkesin Makkaratalon myyntipisteeseen ja ostin kännykän. Innostunut nuori myyjä selitti kaiken yhtään takeltelemana... ja niin minulla äkkiä oli kännykkä..

Kas kun sitä vanhenee ... tarvitsee turvaa... voi saada sydänkohtauksen ja mitä kaikkea.

Mutta on tässä nappuloita... pieniä kuin nuppineulan päät.. ja mitenkä tuo tunnusluku laitetaankaan? Pitäisiköhän soittaa Hildalle.

Jaakko-vaari (1926)

Näin opetan Jaakko-vaarille kännykän käyttöä

● *Nyt paina viivaa. Ja nyt ylösnuolta.*

Ei vaan tota.

- *Ja miten tällä kirjoitetaan?*
- *Nokun tossa kakkosnäppäimessä on a ja b ja c, ni kun painat sitä kerran tulee a, painat kaks kertaa tulee b ja kolme kertaa niin c.*
- *Näinkö?*
- *Joo, just tolleen.*
- *Ja miten soitetaan?*

Minä ja äitini isä Jaakko istumme sohvalla. Jaakolla on kädessään kännykkä, Nokian 3310. Juuri otettu pois ensimmäisestä 10 tunnin mittaisesta latauksesta. Nappulat ovat pieniä, mutteivät niin pieniä etteikö vanhemmankin ihmisen sormet niihin sopisi.

Ensin opetellaan perusasiat. Tästä napista avataan kännykkä, tästä näppäimet lukkoon ja tästä auki. Viesti kirjoitetaan ja lähetetään näin, ja näin tallennetaan puhelinnumeroita. Tästä soitetaan.

Useasti opetettava tekee virheen, se ei haittaa. Uusi yritys. Kännykän käyttöä on oikeastaan kiva opettaa. Jaakko on nopea oppimaan.

- *Nyt tuli jokin tekstiviesti! Siinä lukee jotain puhelimen saldosta. Mitä se tarkoittaa?*
- *Siitä ei kannata välittää. Niitä aina tulee. Mainoksia ja muita tollasia. Poistat vaan sen, muistathan miten se tehdään?*
- *Oliko se ensin viivaa?*
- *Joo, ja sitten uudestaan viivaa ja vielä viivaa. Sitten c:tä. Noin, nyt se on poistettu.*
- *Hienoa, kiitos.*

Kännykänkäytön perusasioiden opettelu ei vie kauaakaan. Kuitenkin täytyy muistaa sanoa ihan kaikesta.

- *No tässä on Jaakko-vaari hei.*

- *No hei.*
- *Minulla on tämän puhelimen kanssa vähän ongelmia.*
- *No mitäs ongelmia?*
- *No kun minä yritän tämän puhelimen avata, niin se sanoo että anna PUK-koodi.*
- *Aa, se on sitä kun sä olet laittanut PIN-koodin kolme kertaa väärin.*
- *No mutta minä olen kuullut minun ystäviltä että sen saa itse valita sen PIN-koodin, niin sitten minä laitoin sen, mutta se sanoi ettei se kelpaa, ja sitten tuli se PUK-koodi pyyntö.*
- *Aa, se on silleen että ensin pitää laittaa PIN-koodina se 000 tai mikä ikinä mainitaankin siinä puhelimen käyttöoppaassa. Sen jälkeen voit käydä asetukset valikosta muuttamassa sen koodin mieleiseksesi.*
- *Aijjaa. No mistä minä nyt löydän tämän PUK-koodin?*
- *Sun täytyy soittaa Soneran asiakaspalveluun ja kysyä.*
- *Vai niin. No, kiitos kovasti.*
- *Eipä mitään.*

Vieläkin joskus Jaakko soittelee näistä viesteistä, että mitä tarkoittavat. Onhan se hyvä välillä soitella muistinviriketykseksi. Ei ihan unohdu kaikki.

Näin siis opetin Jaakko-vaarille kännykän käyttöä. Nytpä hän ei jää pulaan kun pitäisi soittaa muualta kuin kotoa tai sisältä jostain. Pidät vaan puhelimen mukana.

Hilda Koskimäki (1991)

Muistellemme

Maire Liimatta
25.10.1913 – 6.11.2004

*M*aire Maria Liimatta, sukuaan Antintytär Paavolainen, on mennyt kotiin 6.11.2004.

Hän syntyi Kivennavan Polviselällä 25.10.1913. Hänet siunattiin Hauholla 26.11.2004 syntymäkotinsa lähellä olevasta Haitämäestä tuodulla hiekkalla joka oli hienonhienoa vaaleata, ikään kuin kimmeltävää hiekkaa.

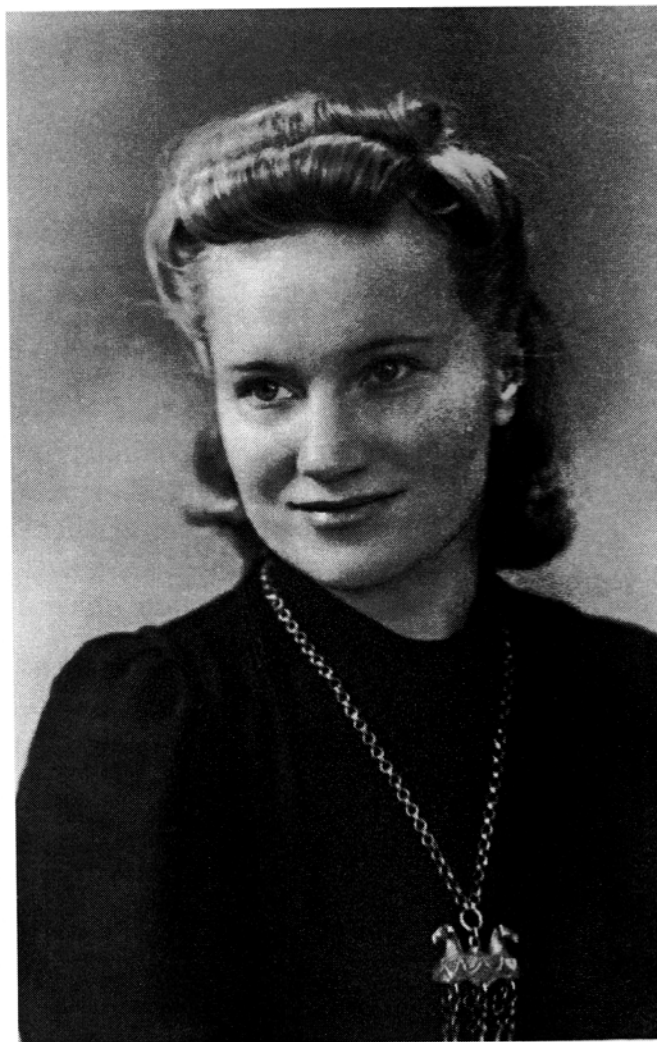
- Enkeleitä onko heitä päällä tämän maan, kysytään laulussa, jota saa silloin tällöin kuulla radiosta
- Heitä on!
- Maire täti oli eläessään enkeli maan päällä, vaatimaton, sielukas, hyvä ihminen.
- Oli kaunis päältä ja sisältä. ”Hän lensi siivin valkein niin kuin joutsen.”
- Tässä oli ihminen josta tuskin löytyi moitittavaa. Hän ei puhunut pahaa kenestäkään, päinvastoin käänsi aina asiat parhain päin.

Hän oli oikeudenmukainen, rehellinen, huumorintajuinen suomalainen ja karjalainen sielultansa ja mieleltänsä.

Nyt hän on omiensa tykönä enkelinä taivaassa. Yleensä vainajista puhutaan hyvää ja kehuaan, kun itse eivät enää ole kuulemassa. – No ehkä hyvä niin.

Kahdenkeskisissä jutusteluissamme annoin hänelle kiitosta ja sanoin kunnioittavani suuresti mm. sota-aikaista toimimistaan lottana. Tulipa siis sanottua kiitoksia hänelle itselleen jo eläessään.

Paljon oli mukavia asioita joista jäi myös paljon muistoja.

Maire Maria Liimatta, o.s. Paavolainen

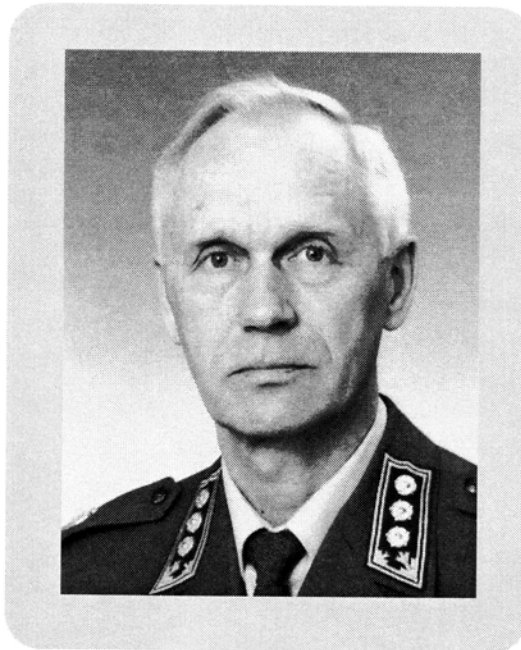
Yksi oli, kun kutsuin lähipiiriä – Maire-täti mukaan lukien – uudenvuoden Strauss-konserttiin uudenvuoden päivänä, sen aina katselen ja kuuntelen TVstä.

Sanoin hänelle, että sonnustaudu sitten juhlasuun, helmet kaulaan (ja joskus antamani) valkoinen villastoola harteille ja tulkaa sitten ajoissa ennen kello 13 jotta saamme parhaat paikat. Täti tokaisi tohkeissaan: ”Herra ihme, mihin sie oikee meitä viet?”

Serkkuni Pekka Akseli Kurenmaa kuoli vaikeaan sairauteen lokakuun 17. päivä 2004 Helsingissä.

Hän syntyi Arvi ja Oili (o.s. Törnroos) Kurenmaan vanhimpana lapsena huhtikuun 10. päivänä Terijoella, jossa perheeseen syntyi vielä tytär Marja ja poika Jaakko. Hänen isoäitinsä oli Maria Karlsson o.s. Paavolainen, Tirttulän ”seitsemästä veljeksestä” toiseksi vanhimman Johannekseen (T29) tytär.

Upseeri-isän työn takia

hänellä oli aina aikaa puuhilla.

Työnsä ohella Pekka osallistui aktiivisesti alansa yhdistystoimintaan. Koska hän oli luonteeltaan toimelias, hänen eläkepäivänsä täytyivät monenlaisista puuhista. Hän kokosi *Sotakorkeakoulusta Maanpuolustuskorkeakouluksi* -teoksen ja toimitti Johannes Sillanpään työstä kertovan kesken jääneen teoksen *Tie ja sen raivaaja*, joka käsittelee kaatuneitten evakuoitintia ja huoltoa sotien 1939–

Pekka Kurenmaa 10.4.1933 – 17.10.2004

perhe joutui muuttamaan monta kertaa. Tuskin he olivat asettuneet asumaan Viipuriin syksyllä 1939, kun heidän piti lähteä evakkoon. Talvisodan päätyttyä perhe asettui Helsinkiin, josta he vuonna 1944 lähtivät kovia pommituksia pakoon Viitasaa-
relle. Siellä perheeseen syntyi tytär Eeva.

Pekan tärkeimmät kouluvuodet kuuluivat Oulussa, jossa hän pääsi ylioppilaaksi vuonna 1954. Hän valitsi sotilasuran elämän tehtäväkseen, vaikka hänellä olisi ollut mahdollisuuksia muillekin aloille. Kadettikoulun jälkeen hän palveli mm. Oulussa ja Helsingissä. Yleisesikuntakoulutuksen jälkeen hän toimi sotakorkeakoulussa opettajana ja myöhemmin apulaisjohtajana. Palveltuaan Lounais-Suomen sotilasläänin esikuntapäällikkönä Turussa hän siirtyi Sotatieteen laitoksen johtajaksi, josta hän siirtyi reserviin vuonna 1993 everstinä.

Vuonna 1962 hän meni naimisiin Irmeli Virkkusen kanssa. Perheeseen syntyi kolme poikaa, Juha, Tero ja Ari. Vanhin pojista jatkaa perheen sotilasperinteitä jo kolmannessa polvessa, kun taas muut kaksi poikaa ovat valinneet siviilialat. Oma perhe oli Pekalle hyvin tärkeä, hän seurasi tarkkaan poikiensa koulunkäyntiä ja harrastuksia. Aikanaan hän sai iloita neljästä lapsenlapsestaan, joiden kanssa

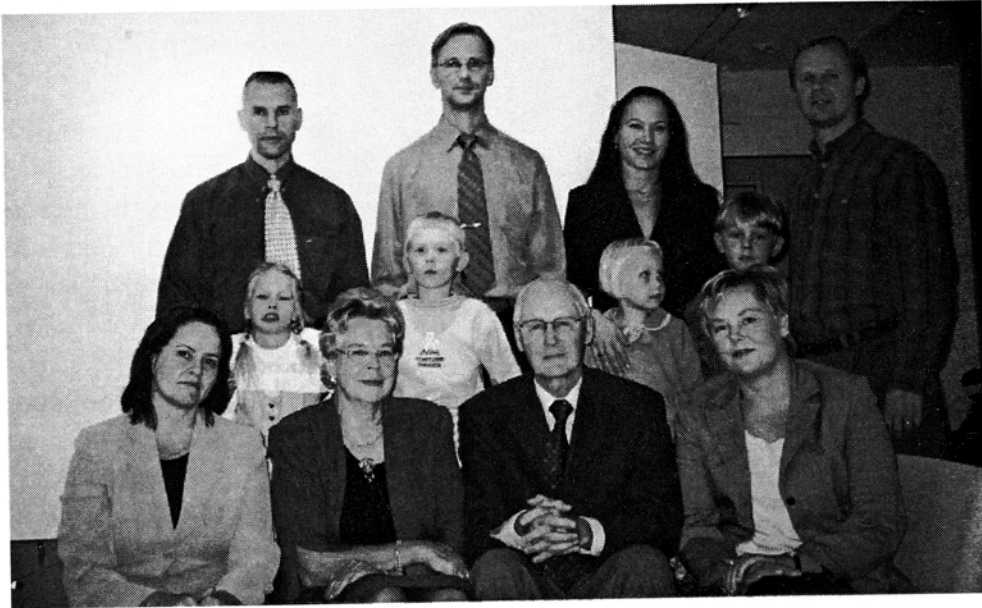
1944 aikana. Hän järjesti isänsä sotien aikaisen kirjeenvaihdon, joka on julkaistu *Paavolaiset*-lehdissä. Innokkaana valokuvaajana hän eri tilaisuuksissa näppäili kuvia, joilla hän sitten ilahdutti sukulaisiaan ja ystäviään.

Koko elämänsä ajan Pekka piti huolta fyysisestä kunnostaan. Pyöräilyä hän harrasti elämänsä loppuun asti. Kesällä 1961 hän poikkesi kotonani Viitasaa-
rella polkupyöräretkellään Helsingistä Ouluun, mikä on melkoinen kunnan osoitus. Myös suunnistus oli hänen mielilajejaan. Jo koulupoikana hän pelasi Oulun Kärpissä jääkiekkoa, mihin hän sitten myöhemmin tutustutti poikansakin. Pekka uhrasi aikaansa myös juniorityöhön toimiessaan jalkapallovalmentajana Santahaminassa.

Mielestäni Pekkaa luonnehti osuvasti hänen upseeritoverinsa Erkki Silvo muistokirjoituksessaan Helsingin Sanomissa 8.11.2004: ”Pekka Kurenmaa tunnettiin vastuuntuntoisena ja tarkkana ihmisenä. Luonteensa tasaisuuden ja ystävällisyyden johdosta hän oli erittäin pidetty työtovereiden ja muiden kanssaihminen keskuudessa”. Itse puolestani muistan hänet aina vaatimattomana, avuliaana ja huumorintajuisena serkkuna.

Pirkko Ristolainen

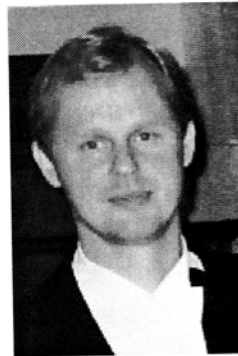
Sihteerin palsta

Irmeli ja Pekka Kurenmaa 40-vuotishääpäivän vietossa vuonna 2002: takana vas. Juha, Ari, hänen vaimonsa Taru ja Tero. Keskirivi vas.: lapsenlapset Laura, Jan, Inari ja Tom. Edessä vasemmalta: Juhan vaimo Saila, hääpari ja Teron vaimo Mari.

Kurenmaan sisarukset keväällä 2002 kokoon-tuneina Eevan 60-vuotispäivän viettoon. Takana Pekka ja Jaakko, edessä Marja Aho ja Eeva Rantala.

Uusi tohtori

Oikeustieteen kandidaatti **Tero Kurenmaa** väitteli oikeustieteen tohtoriksi Helsingin yliopistossa 19.9.2003 aiheenaan "Sisäpiiritiedon väärinkäyttö".

Nimitys

Teologian tohtori, hiippakuntadekaani **Kari Kopperi** nimitettiin 26.10.2004 Kirkon koulutuskeskuksen johtajaksi. Uudessa virassaan Kari Kopperi aloitti 1.1.2005.

